

[Hjortnæs]

de offentlige serviceforanstaltninger i bredeste forstand, især inden for hovedstadsregionen, men også i resten af landet.

Hvis man ikke også tager fat i den ende, tyder undersøgelsen på, at det heller ikke nu bliver sidste gang, de kommunaløkonomiske problemer i København giver anledning til fordelingspolitisk tovtrækning.«

Desværre er Københavnerreportens opfordring ikke blevet fulgt. Strukturproblemerne er fortsat uløste. Der investeres for lidt i byfornyelse og i udvikling af infrastrukturen, og de offentlige serviceydelser er heller ikke blevet tilpasset den stedfunde udvikling.

Regeringen og indenrigsministeren tager fejl, hvis man tror, at et særtilskud på 250 mio. kr. kan løse Københavns problemer – det kan det selvfølgelig ikke – og situationen bliver jo helt håbløs, når man gør særtilskuddet betinget af, at der skal spares 2 pct. årlig på budgettet.

Uanset hvordan ministeren jonglerer med tallene, er det en kendsgerning, at Københavns Kommune har været tvunget til at gennemføre store besparelser på de sociale og sundhedsmæssige områder, netop på de områder, hvor AKF-rapporten dokumenterede et betydeligt udgiftsbehov.

Det, der er behov for nu, er, at ministeren og hans embedsmænd henter Københavnerreporten frem af skuffen og med baggrund i dens dokumentationer indleder nogle drøftelser med Københavns Kommune om forslag til, hvordan man i et længere tidsperspektiv får løst de generelle strukturproblemer, og således at Københavns Kommune ikke tvinges til på kort sigt at føre en politik, der reelt modarbejder de langsigtede løsninger. Sådan er det faktisk i dag.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg forstår af forespørgslens formulering, at SF har den opfattelse, at det er regeringen, der skal tage initiativer til at løse Københavns Kommunes økonomiske problemer.

Den konservative folketingsgruppe er ikke enig i dette synspunkt, men vi er enig i, at regeringen, som det blev fremhævet af hr. Hjortnæs, i sine drøftelser med Københavns Kommune kan skubbe på en ændret udvikling.

Københavns Kommune har gennem en årække fået, hvad der godt kan betegnes som positiv særbehandling i forhold til landets øvrige

kommuner, også i forhold til storbykommuner. Også vi konservative har støttet det særlige tilskud ud fra den betragtning, at kommunen som hovedstad og som kommune har en række særlige problemer, herunder befolkningens sammensætning. Men kom nu ikke og læg ansvaret på Folketinget og regeringen for den fortsatte dårlige udvikling i kommunen!

I årene 1986–1990 ydes et særtilskud på 250 mio. kr. til kommunen. Tilskuddet blev indført for at give Københavns Kommune tid til de nødvendige tilpasninger i kommunens økonomi, styrelse og struktur. Med særtilskuddet blev der givet Københavns Kommune et åndehul med henblik på langsigtet løsning af problemerne. I årene 1987–1990 forudsætter tilskuddet hvert af tilskudsårene en negativ realvækst på mindst 2 pct. i forhold til foregående år. Betingelsen er fra regeringens side blevet fortolket lempeligt.

Ser vi på 1989, som vi er midt i, er kravet om 2 pct. besparelse overholdt i budgettet, men ikke ved at reducere driftsudgifterne. Nej, kommunen opfylder kravet ved at budgettere med øgede indtægter fra forsyningsvirksomheder. Sparekravene er mødt med takstforhøjelser på vand, varme og el, ligesom kommunen sælger ud af sine aktiver. Indtægterne går til at hæve serviceniveauet, altså til forøgede driftsudgifter.

I virkelighedens verden er det oprigtigt talt sådan, at en anlægsindtægt kun kan omsættes i drift én gang, men tilsyneladende er det ikke den slags ræsonnementer, der optager flertallet på Rådhuset vældig meget. Det tyder snarere på, at politikerne er langt mere optaget af at finde, om jeg så må sige, smuthuller, så driftsudgifterne ikke reduceres.

Det er trist, at en ekstra håndsregning på 250 mio. kr. ikke administreres fra kommunens side med større realisme. I modsætning til landets øvrige kommuner undlader Københavns Kommune at foretage den nødvendige tilpasning af driftsudgifterne i forhold til de økonomiske realiteter. Tværtimod har der været vækst i udgifterne, siden særtilskuddet blev indført.

Jeg ved ikke, om kommunen bærer rundt på den illusion, at nogen vil kaste endnu en redningskrans ud, hvis det går helt galt. Jeg vil gerne understrege, at kommunen har påtaget sig et stort ansvar ved ikke til fulde at leve op til de betingelser, der var knyttet til særtilskuddet.